

Bài Làm Chứng Của Trương Thị Mỹ Không Nóng Giận Và Không Nhớ Tội Người

Trước hết tôi muốn chia sẻ một ít về bối cảnh đời tôi để cho quý vị hiểu qua tôi. Năm nay tôi đã trên 60 tuổi rồi mới biết đến Chúa Trời! Các bạn có biết không, hôm tôi làm lễ báp-tem, cháu ngoại tôi mới hỏi mẹ nó: "Tại sao cho đến giờ này, bà ngoại mới làm lễ báp-tem vậy, mẹ?" Các bạn có thấy không? Con nít mà còn biết nhận xét như vậy!

Chứa Chấp Hận Thù Trong Lòng Mười Năm Trời

Nói đến tình yêu thương, lời Kinh Thánh ở **1 Cô-rinh-tô 13:5** dạy rằng: "Yêu là không nóng giận và không nhớ tội người." Qua kinh nghiệm tôi, hai điều này nghe qua rất là thường, nhưng một khi thực hành thì không phải là dễ đâu. Và nhất là khi con người chưa biết Chúa Trời thì đầy lòng ích kỷ, ganh ghét, tự cao, chấp nhất, giận hờn, thì làm sao mình có thể không nóng giận, có thể tha thứ không nhớ tội người được? Hồi tôi mới sang Canada không bao lâu, thì có chuyện không đẹp xảy đến cho tôi. Bởi vì có người làm mất quyền lợi của tôi và nói xấu tôi. Cho nên tôi rất là giận, rất thù, ai mà nhắc đến tên người đó là tôi rất ghét. Mà khi tôi gặp mặt là tôi tức, tôi đau liền. Cứ thế tôi đem lòng căm thù, oán hận như vậy suốt gần 10 năm trời. Trong khoảng thời gian đó tôi khổ sở ghê lắm. Ai thấy tôi cũng tưởng là tôi đang bị bệnh nặng trong người, nhưng đây là cơn bệnh về tinh thần thì phải hơn. Quý vị biết không, bệnh về phần tâm hồn còn ghê gớm hơn bệnh về phần cơ thể. Bởi vì bệnh về phần xác thịt thì có thuốc trị, còn bệnh về tinh thần thì không có thuốc gì trị hết. Vì những chuyện đó mà tôi bị đau bao tử, và bị chứng mất ngủ. Trong lòng tôi, thì lúc nào tôi cũng cứ nghĩ đến hận thù, lúc nào cũng nghĩ đến giận hờn, cứ dòm thấy tội người, mà không tự nghĩ và soi lòng lại coi chính mình có lỗi gì hay không? Trong khi đó tôi đọc biết bao nhiêu quyển sách, tôi tìm đủ thứ sách về tâm lý để coi cho khuây khỏa. Nhưng không làm sao tìm được sự vui tươi dù cho tôi biết là phải khoan dung, tha thứ mà quên hết chuyện cũ đi. Bởi vì tôi luôn luôn nhớ đến tội người, và lúc nào tôi cũng cho mình là phải là đúng hết, thì làm sao mà tôi không oán hận được. Trừ khi nào mình biết khiêm nhường hạ mình thì lúc đó mình mới thấy là mình xấu, mình đầy tội lỗi, lúc đó mình mới có thể tha thứ được.

Bắt Đầu Đến Hội Thánh Và Bước Đột Phá Trong Trại Hè Năm 1986

Tới đây tôi rất cảm ơn Chúa Trời giúp tôi tìm được Ngài. Tôi nhìn và quan sát kỹ và rất lấy làm lạ tại sao những người trong Hội Thánh và những người con cái của Chúa Trời, anh chị em trong Chúa thì rất là thương yêu nhau, với một tình thương chân thật, nhìn qua vẻ mặt người

Không Nóng Giận Và Không Nhớ Tội Người

nào cũng thật hiền hòa, lúc nào cũng tha thứ. Khi thấy như vậy, tôi mới nhìn lại tôi, thì tôi mới thấy mình rất là xấu xa, ích kỷ, kiêu căng, lúc nào cũng nâng cao mình lên, lúc nào cũng nghĩ đến tư lợi mình, lúc nào cũng nghĩ đến cái tôi.

Tôi xin cho quý vị biết lúc ban đầu tại sao tôi được biết Hội Thánh. Bởi vì con gái tôi nhận biết Chúa Trời đã lâu, nhưng tôi thì không có đi Hội Thánh, vì gia đình tôi là đạo thờ cúng ông bà. Thông thường khi nào có lễ thì con gái tôi mời tôi đến Hội Thánh. Ban đầu tôi cũng ngại lắm, vì Hội Thánh thì nói tiếng Anh, mà tôi thì không biết tiếng Anh. Lần đầu tiên tôi đến Hội Thánh, tôi rất lấy làm ngạc nhiên mà nhận thấy từ ông mục sư, các vị lãnh đạo cho tới tất cả các anh chị em trong Hội Thánh, người nào cũng rất là tử tế, tiếp đón mình một cách thật đầy tình thương. Ở ngoài đời không bao giờ mình tìm thấy được, nên dần dần thì mỗi tuần tôi đều có đi nghe giảng. Trong Hội Thánh chỉ có mình tôi không biết tiếng Anh, nên mỗi lần tôi đến, thì các anh chị em hoặc con gái tôi thay phiên mà phiên dịch cho tôi hiểu lời Chúa.

Cho đến tháng tám năm 1986 tôi lại được ơn có dịp đi dự cái trại hè của Hội Thánh tổ chức tại Ontario. Khi đến đó tôi lại thấy trong trại đó hơn một trăm người. Tổ chức rất là khéo vô cùng, người nào cũng lo cho nhau, rất thương yêu nhau, với tình thương của người Tín Đồ, tình thương của Chúa. Đến ngày về ai cũng chia sẻ tình thương cho nhau, sự thương yêu cảm động đến rơi nước mắt! Trong lúc ở trong trại, con gái tôi thấy tôi còn một gánh nặng trong lòng mà không chia sẻ được với ai hết, nên mới khuyên tôi giải bày với một cô truyền đạo. Sau khi tôi trình bày nỗi niềm cất giấu trong lòng, cô ấy nghe xong suy nghĩ rồi chị khuyên tôi vài câu thôi, thế mà đã giúp tôi tỉnh ngộ và bắt đầu có thể trút bỏ gánh nặng xưa. Cô ấy san sẻ những lời của Chúa dạy, là mình phải tha thứ tất cả dầu ai có xấu với mình, và mình phải tự xét lại coi mình có lỗi lầm gì hay không để mà ăn năn. Còn ai đối với mình không phải thì mình xin giao lại cho Chúa, chớ mình không có quyền đoán xét.

Lòng Tôi Bây Giờ Bình An Vui Vẻ

Nhờ ơn Chúa nên bây giờ tôi mới hiểu rằng lúc nào mình cũng phải học là không nhớ tội người, và có lòng tha thứ. Mình không hiểu, mình tưởng đâu là mình tha thứ cho người ta rồi, người đó sẽ lấn áp mình. Không đâu, trái lại người đó sẽ ăn năn, cắn rứt, tự nhiên sẽ thấy trong lòng bị xấu hổ. Lòng tha thứ đó có thể hoán chuyển được những tấm lòng chai cứng và cũng có thể chiến thắng tội ác của những người chung quanh mình. Nhờ ơn Chúa Trời, Ngài đã thay đổi cuộc đời tôi. Thì bây giờ tôi mới hiểu tại sao Chúa Giê-su đến trần gian này. Chúa Giê-su đến trần gian này để chiến thắng tội lỗi, để thay đổi những con người tội lỗi, để đưa họ trở về với Đức Chúa Trời. Nhất là đối với tôi đây, tôi mới biết là mình phải hạ mình xuống, không

Bài Làm Chứng Của Trương Thị Mỹ

kiêu căng, không ích kỷ, phải có lòng khoan dung, khiêm nhường, tha thứ. Nhờ tôi tìm được chân lý của Chúa Trời ban cho, nên bây giờ tôi có thể nói không còn như xưa nữa! Khi xưa lúc nào cũng không tự tin, lo sợ đủ điều, nào lo cho ngày mai, và hối hận chuyện quá khứ. Lúc nào cũng lo âu, sợ hãi, ích kỷ, giận hờn, thù hận, tự cao lúc nào cũng tưởng là mình tốt.

Khi tôi nhận được Đức Thánh Linh, lúc đó mình mới thấy là mình rất xấu xa, tội lỗi, mình mới biết hạ mình, bởi vì mình thấy là mình xấu, mình mới hạ mình. Chớ lúc nào mình cũng thấy là mình hay, mình giỏi, thì mình sẽ tự kiêu. Bây giờ thì lòng tôi rất bình an, không còn oán hận lo buồn như trước nữa. Tôi đã tìm được chân lý để sống, nên lòng tôi lúc nào cũng bình an, và có niềm hy vọng là được sự sống đời đời. Nói thực tế hơn, là bây giờ tôi được sự sống rất bình an và vui vẻ, đó là sự sống đời đời trên thế gian này vậy!